

Jessica Warman

Asla Yalan Söyleme

BEYAZ BAYKUŞ: 29

ROMAN: 15

**ASLA YALAN SÖYLEME // JESSICA WARMAN
BEAUTIFUL LIES**

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Melissa Değer
Editör: Aslı Tohumcu
Kapak Tasarımı: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Ocak 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-356-0

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks. (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
[facebook.com/ beyazbaykusyayinlari](https://facebook.com/beyazbaykusyayinlari)
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

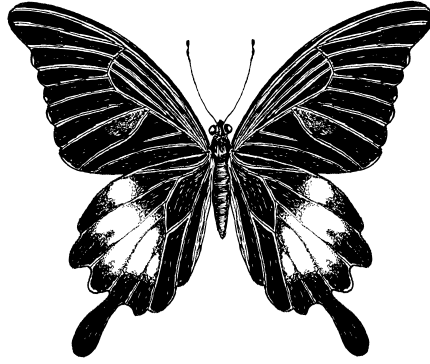
J e s s i c a W a r m a n

ASLA YALAN SÖYLEME

Çevirmen: Melissa Değer

*Diğer hepsi gibi
bu da kocam Colin için
ve yıllar boyu birbirimize verdiğimiz
-ve tuttuğumuz- bütün sözler için.
Ve harika kızlarımız Estella ve Esme için.
Sizi çok seviyorum.*

Tek yumurta ikizi
kız kardeşler...

Aralarında psişik bir bağ var...

Biri ortadan
kayboluncaya kadar...

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şeyin mümkün olduğunu, havanın olasılıklarla dolu olduğunu hissettiren serin ve keskin sonbahar akşamlarından biri. Koşu yolunun üzerinde durduğumuz yerde, kardeşimle ben, bütün şehri ayaklarımızın altında uzanmış gibi görebiliyoruz. En uç köşede, şehrin ta diğer ucunda, loş ışıklarla kaplı bir kutlama ve içinde üst üste örtüşen bir sürü vücudu barındıran kocaman bir çadır var, rüzgâr insanların seslerini bize kadar taşıyor.

“Ah ah. Yellow Moon’da ekim festivali” diyor, eskimiş babetlerinin içinde parmak ucunda durup gözlerini kısarak. Sanki yeterince uzun ve dikkatli bakarsa partinin heyecanını, kalabalığın arasından sızan bu yoğun heyecanı, biraz da olsa emebilecekmış gibi.

Bana bakıyor, yüzü birazdan çökecek olan karanlık tarafından gölgelenmiş bir halde. Dudakları koyu kırmızı dudak kalemiyle çerçevelemiş, içi de vişne rengi parlaticıyla doldurulmuş. “Sen de gitmek istemez miydin?”

Kızıl saçlarımdan bir tutam alıp parmağımın etrafına dolayarak düşünüyorum. Koşu yolunun yakınlarında biri sigara içiyor. Kimin içtiğini göremesem de kokuyu alabiliyorum. Gölgelemin arasında

bir yerde, muhtemelen bizi duyabilecek kadar yakında. “Henüz on sekiz yaşındayız” diyorum gülümseyerek. “İçki içemeyiz Alice.”

“Bunun bir şey fark ettirmeyeceğini sen de biliyorsun” diyor o da bana gülümseyerek. Sahte kimliklerimiz var. Olmasaydı bile Doug –barmen arkadaşımız– bize içki verir. Kardeşimle beraber haftada birkaç akşam Yellow Moon’da garsonluk yapıyoruz.”

“Yine de olmaz. Herkes bizi tanıyor” diyorum. “Şehrin yarısı muhtemelen orada olur. Eğer sarhoş olursak başımız belaya girebilir.” Şehrin diğer ucundaki ışıklara bakmak için yürümeye ara verdik. Ay ışığının altında, kardeşim her şeye hazır gibi duruyor: Kendinden emin, sakın, canlı yanakları beklentileriyle kızarmış vaziyette.

“Bekle” diyorum. “Gözlerin.”

“Nesi var gözlerimin?” diyor kirpiklerini kırıştırarak.

Tam o sırada bir aile yanımızdan geçiyor; bir anne, bir baba ve dört yaşından daha büyük olamayacak kadar küçük bir kız. Küçük kız, mor renkli üç uçan balonu bileğine dolamış, bir o yana bir bu yana sallanıyor. Pembe beyaz spor ayakkabıları kirlenmiş, hatta koşu yolunun tozundan kenarları simsiyah olmuş.

Aile bize bakabilmek için bir anlığına duraksıyor. Kardeşimle ben yüz yüzeyiz; tıpkısının aynısı olan burunlarımız birbirinden yalnızca birkaç santim uzaklıkta, irileşmiş gözbebeklerimiz birbirleriyle aynı hizadalar. Aramızdaki alan görünmez bir enerjiyle kıpır kıpır, adeta canlı gibi.

Hava daha kalın giyilebilecek kadar serin olsa da, annenin üzerinde kırmızı bir bluz ve bir yelek var. Yorgun ama mutlu görünüyor, bir yandan kızının elini tutuyor. “Bu her gün görebileceğiniz türden bir şey değil” diyor, akşam karanlığının arasından bizi daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak. “Tek yumurta ikizisiniz değil mi?”